

ניבים

עלון קיבוץ געש

מאי, 2023

גיליון מספר 54\1914

דבר העורך

לאחר הפסקה ארוכה, אנו חוזרים להוצאה הקבועה של גיליונות 'ניבים' במתכונת חודשית. הגיליון הנוכחי מסכם את חודש מאי, חודש עמוס במיוחד אשר בסופו חגגנו את חג השבועות בהפנינג ובטקס המסורתי. במהלך הטקס זכינו לשמוע את הבשורה המרגשת: מאז חג שבועות האחרון נולדו בגעש 22 תינוקות, מקום שמיני בטבלת הילודה בקיבוצים! מספר זה, שלא נראה בקיבוצינו שנים רבות, הוכתר על ידי התנועה הקיבוצית כ'הפתעת השנה'. להפתעה מרגשת נוספת זכינו בדמותה של יוליה, כלבת הים הנזירית שכבשה את המדינה ובמהלך מסעותיה בחופי הארץ, עגנה למנוחה גם אצלנו. תמונתה מעטרת את עמוד השער של הגיליון*.

בגיליון הנוכחי, בין היתר, תוכלו למצוא:

- ראיון אישי עם שבתאי אבני, כחלק מסדרת ראיונות שנערוך עם ותיקי הקיבוץ
- בנות קיבוץ מפלסים, שהתארחו אצלנו החודש, ישתפו כיצד חוו את מבצע 'מגן וחץ'
- טעימה מפעילות הענפים בקיבוצים
- מארכיון הקיבוץ: כיצד ציינו בגעש את האחד במאי בשנת 1964
- לילך ברק תציג זווית מקומית על המחאה הנמשכת כנגד הרפורמה המשפטית
- עצמאית בשטח: הילה אלון תספר על הסטודיו לפילאטיס מכשירים שהקימה

בנימה אישית, זהו הגיליון הראשון שיוצא תחת עריכתי. אני שמח להמשיך מסורת קיבוצית נפלאה זו, וקורא לכל מי שמעוניין לכתוב, להציע, ולהגיב או לתרום בכל דרך למלאכת העשייה של העלון, לפנות אליי בכתובת המייל: tom24122000@gmail.com

בברכת קריאה מהנה,
תום ברק

*תמונת השער באדיבות שי פלדמן

ראיון אישי עם שבתאי אבני

ספר לי קצת על הילדות שלך, איך הגעת לציונות ועל התהליך שהוביל אותך לעלות לארץ

שבתאי אבני בעלי קאסם. מקור: ארכיון געש

נולדתי בקורדובה שבארגנטינה ב-1924, למשפחה שהיגרה מאזור מולדובה. בתחילת שנות ה-30, כילד, קראתי בעיתון על עליית הנאצים והאנטישמיות באירופה. להערכתי, ארגנטינה הייתה ממרכזי האנטישמיות באמריקה הלטינית, בעקבות ההשפעה הגרמנית ושל הכנסייה הקתולית, אף כי אני עצמי לא חוויתי זאת. מלחמת ספרד השפיעה עלינו עמוקות, ובתור ילדים יהודים היינו בצד השמאלי, בין היתר בעקבות ההשפעה הגדולה של הקומוניסטים.

בתור נוער יהודי, התחלנו לחפש מסגרות, והתוודענו לרדיפות היהודים ברחבי העולם. בעקבות הדיון בארגנטינה על שאלת ההתערבות במלחמה, היה אצלנו ויכוח סוער על מה שנקרא 'הנאמנות הכפולה', לארגנטינה וליהדות. אני מודה שהייתי קיצוני, לא יודע למה, והודעתי שאנו חייבים לבחור ביהדות. בשנות ה-30 וה-40 הייתה פעילות מאוד ענפה של התנועה הציונית בארגנטינה, ומהם למדנו על המפעל הציוני ועל אנשים כמו הרצל וז'בוטינסקי. מה שעשה אותי לציוני היה האוטואמנציפציה של פינסקר. היות והאווירה הכללית בארגנטינה הייתה שמאלנית, השומר הצעיר הייתה התנועה הכי קרובה לליבי. אני הייתי בקבוצה הראשונה המייסדת של קן קטן בקורדובה עיר מולדתי. בפסח 1943, עת מרד גטו ורשה, התארגן הקן, ובאפריל 1947 יצאנו להכשרה בבואנוס איירס. שם שמענו ברדיו את הכרזת כ"ט בנובמבר, והייתי עצוב, כי חשבתי על המלחמה שתבוא. בזמן ההכנות שלנו לעלות לארץ מתחיל הגיוס, ועם הכרזת המדינה נתתי נאום בארגנטינה בו אמרתי "אנחנו הולכים להקים מדינה סוציאליסטית". ב-28 למאי של שנת 1948 עלינו לאוניית משא לאירופה, וב-11 ביולי הגעתי לארץ.

המשך.. ראיון שבתאי אבני

מה קרה מהרגע שהגעת לארץ? כיצד נראו הימים הראשונים של הקיבוץ?

הגעתי לארץ במהלך הקרבות והשתכנתי בבית עולים, והכוונה הייתה לגייס אותנו. מישהו שם אמר לנו לברוח לנגבה, ועשינו טרמפ מקיבוץ בצפון, דרך הרצליה, ובסוף הגעתי לנגבה, שם הייתי במהלך כל ימי המלחמה. בנגבה היה ויכוח מה לעשות, דרשו שנישאר שם כעתודה אך הגרעין החליט ברוב קולות להקים קיבוץ עצמאי. הגרעין נחלק לשתי קבוצות: אחת בקיבוץ איילון, והשנייה בקיבוץ מעברות. בתנועה הקיבוצית ראו בגרעין הלטינו-אמריקאי חרבה חשובה, ועל כן לא רצו לשלוח אותנו לגבול לבנון, למרות שזה מה שרצינו. הגרעין בן 120 האנשים התאחד, וממעברות הגעתי בסוף 1949 לעלי קאסם, מחנה שהקימו תושבי יד-מרדכי במהלך המלחמה, לתקופת מעבר. עלי קאסם היה מחנה של גרעין שהתחיל להתגבש, אנשים התחילו לעבוד, אני יצאתי להכשרת רפת.

אחרי שהוחלט סופית על המיקום של געש, התארגנה פלוגת מעברים שהמטרה שלהם הייתה להעביר את הצריפים של עלי קאסם למקום החדש. הפחונים הראשונים היו כמו במעברות. התינוקות הראשונים נולדו עוד בעלי קאסם, ובגעש הקמנו את בית התינוקות הראשון. בגלל שהייתי בהכשרה בעין החורש, אני עבדתי בשנים הראשונות ברפת, זאת הייתה עבודה קשה, עבודת ידים. טקס העלייה לקרקע היה ב'51, ואת הרפת העברנו לקיבוץ ב-1952.

בשנים הראשונות היינו מאוד דוגמטיים, אם כי היו ויכוחים גם בינינו. הדוגמטיות השפיעה גם על קבלת ההחלטות בתחומי המשק, ולא הבנו לדוגמה שאנשים צריכים לעבוד בחוץ. כשהגיע הרגע להקים מפעל, התחיל ויכוח שקבע את הגורל הכלכלי של הקיבוץ. אחת האפשרויות הייתה מפעל פלסטיק, שהתנאי שלו הוא שלוש משמרות. בגלל שהיינו אחד הקיבוצים הראשונים שקיבלו הורים, היה צריך מפעל שיספק עבודה קלה יותר, ובעקבות כך נבחר ענף התאורה.

מהו המסר שלך לדור העתיד של הקיבוץ?

געש היום הוא קיבוץ גדול. מצבו הכלכלי הוא בסדר, אבל הוא צריך להתפתח יותר. השאלה המרכזית היא מה אנחנו רוצים: קיבוץ? שכונה? הפרטה? האם אנחנו רוצים את האדם הבודד, או חברה קהילתית? זה השאלות שעומדות בפני האנושות כולה, אבל גם בפני קיבוץ געש. המודל של געש הוא מודל של קהילה פתוחה, קיבוץ שמבין. הקיבוץ הישן מת, גם אני הולך למות, אבל השארנו נכסים. הנכסים הם חינוך והבנה של אנשים והפוטנציאל שלהם. צריך קהילה, וצריך גם אמצעים שיעזרו לקהילה. אני לא מכיר את הדור הצעיר, אבל העניין הוא ההון האנושי. לכם יש יכולת לתרום לקהילה, לעודד אותה, ולא להתפרק. עם כל המגרעות שיש לקיבוץ, אנחנו יצרנו דגם שהוא צריך לשמש את המדינה. אני מתפלל שהדור הצעיר ימצא את הכלים וימשיך את המלאכה.

קצת אסקפיזם לאחינו הלטינים מהנגב

הגענו לנתניה למלון. מנסים ליהנות ולא להתעסק במה שקורה שם. זה מאוד קשה לעזוב את הבית. המחשבות, התחושות והרגשות הם שם. חצי ממך נשאר שם. יש הרבה שנשברים באמצע וחוזרים עצמאית הביתה, למרות שהאזעקות וההפצצות נמשכות, כי רוצים את המקום שלהם.

בסך הכל יש לנו 8 שניות להגיע לממ"ד או לתפוס מחסה. זה הבית שלנו, זאת מציאות. יש תקופות של שגרה שקטה לאורך זמן ויש תקופות לחוצות יותר, אבל למעשה הפחד היומיומי לא קיים. רק כשיש מבצע. אנחנו אמנם רגילים אבל בחיי היום יום החיים בשגרה כזאת מגבילה אותנו. יש חברים מהצפון שלא מעיזים לבוא לבקר אותנו. אנחנו קיבוץ של 1,000 נפשות. אין חדר אוכל. האווירה החברתית נהדרת. נראה שגם געש ממש קיבוץ מקסים ותכף נרד לים."

בשעות אחר הצהריים של יום שישי באמצע חודש מאי, אירחנו בקיבוצנו את חברי קיבוץ מְפִלְסִים בנגב, אשר פונו מקיבוצם למלון בנתניה בשל מבצע 'מגן וחץ'. על מלאכת האירוח ניצחו רכזות התרבות נטלי ודנה, אשר בגיבוי מנהלת הקהילה, רווית בייטנר, הצליחו לרתום את כולנו למצוות הכנסת האורחים.

בין העוגות והמשחקים תפסנו לשיחה את עמית וענבל בנות ה-16 לשמוע ממקור ראשון על החיים בצל הטילים:

"באמצע הלילה של ל"ג בעומר, כשהיינו במדורות, בא אלינו ראש המועצה וסיפר שהייתה התנקשות בבכיר מהג'יהאד האיסלאמי. אנחנו, שכבר מתורגלים בתגובה הצפויה הבנו שמשהו גדול עומד לקרות. כיבינו מיד את האש, רצנו הביתה וישנו בממ"ד. בבוקר שלחנו את החברים שלנו מהמרכז, שבאו להתארח לל"ג בעומר ולא רגילים לבלאגן, חזרה הביתה. חיכינו יומיים במתח אבל מעזה היה שקט, כי הם לא עשו כלום. גם אנחנו לא עשינו כלום. פשוט חיכינו שיקרה משהו. לא הולכים לחדר כושר ולא יוצאים, רק מתעסקים בטלפונים. חלק מאיתנו כבר עזבו את הקיבוץ וחלק נשארו. כמו בסבבים קודמים קיבלנו הודעה בקהילנט שעלינו להתפנות והפעם למלון בנתניה. עוד באותו יום, בדיוק כשארחנו לקראת העזיבה למלון, התחילו האזעקות והבומים. השארנו מאחור את הכלבה. מישהו ביישוב שנשאר ידאג לה לאוכל ומים.

ליווינו אותם לים ונפרדנו מהבנות ומהחבר'ה הנוספים שהצטרפו אליהם. בינתיים כבר נכנס ערב שישי וכולם היו עסוקים בלהנות מהמטעמים הנהדרים שהכינו חברי געש ומהסיפוק- הרגעי - של הבריחה ממציאות חיים לא פשוטה של חברינו מהנגב.

תש"ר

כחלק מפעילותינו למתן פתרונות לאנשים הסובלים מליקויי ראייה ועיוורון, אירחנו במועדון לחבר את רופאי מחלקת העיניים של בית החולים 'מאיר'. הרופאים התרשמו מעבודתנו להנגשת מוסדות ציבור לאוכלוסיית לקויי הראייה, והביקור תרם רבות לחיזוק הקשר בין תש"ר לבית החולים.

מהנעשה בענפי המשק

נכסי געש

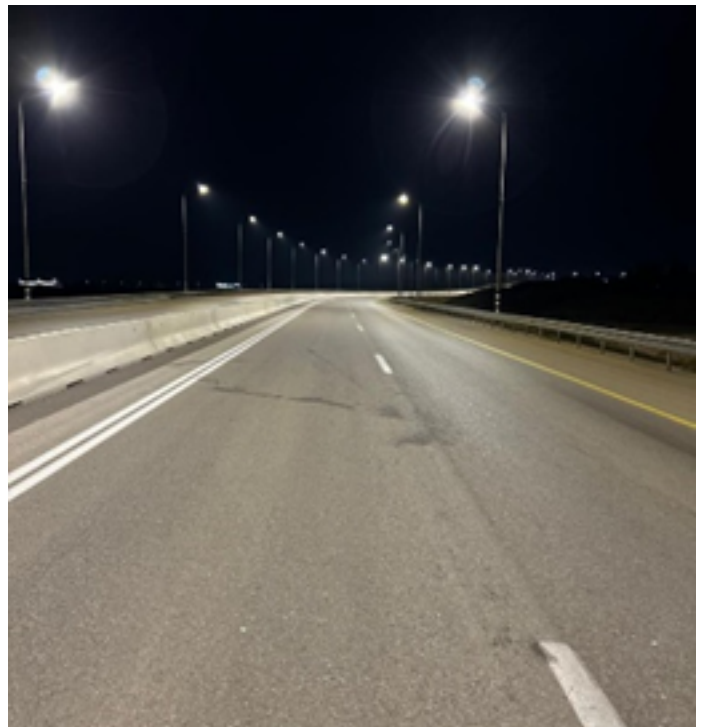
- בטירה היזם מתקדם בהקמת הגן ובמקביל לאישור היתר לבניית אולם האירועים. בשבועות הקרובים יבוצעו השתילות והגן יתחיל לקבל צורה.
- מערבה - חודש מאי עמוס במיוחד עם 23 אירועים!
- מתחם המשרדים במבנה 1 (לשעבר הקוסמוס) מאוכלס במלואו
- במבנה 2 אנחנו מקדמים במרץ את ההסדרה מול רמ"י שתאפשר לנו לממש את השימושים המותרים בתב"ע וכוללים גם מסחר.
- מבני קהילה - אנחנו ממשיכים בתהליך של הסבה ושיפוץ מבנים שונים בקהילה על מנת לאפשר לחברי קיבוץ להשתמש לצרכים שונים.
- בחודשים האחרונים שיפצנו את המחרשה בכיכר הכניסה לקיבוץ

חמי געש

בעקבות ירי הטיילים מעזה, ולאות הזדהות עם האנשים שעזבו את בתיהם, הענקנו לתושבי הדרום הנחה של 50% בכניסה לבריכות. במסגרת המבצע אירחנו מאות של תושבים והענקנו להם מעט שלווה, רוגע ונחת בימים הקשים של המבצע.

מהנעשה בענפי המשק

מפעל התאורה

חברת געש תאורה זכתה בחלק משמעותי במכרז של נתיבי ישראל להחלפת גופי תאורת לד (כ-40 אלף גופי תאורה) במספר כבישים בארץ ומספקת בימים אלו את הגופים. מחלקת המאור של המפעל מבצעת חישובי תאורה ובכך מתאימה את רמת ההארה הנדרשת בכל חלק בכביש. בתמונה המצורפת ניתן לראות חלק מכביש 31 - ערד, לאחר ההתקנה של גופי התאורה החדשים.

בנבכי ההיסטוריה

במשך שנים רבות תאריך האחד במאי היה מהימים המרכזיים בלוח השנה הקיבוצי. הנה הצצה לעמוד השער של גיליון 'ניבים' מהאחד במאי שנת 1964.

* ייב ייב *
עלון קיבוץ גניש
(38)
י"ט אייר
1.5.64

ברכה ועמל - שיום ועולם!

האחד במאי הוא חג-העבודה.
חג - משמח שמחים בו.

האמנם העבודה היא דבר שגורם שמחה? או שמא להיפך...?
שאלה זו אנו שואלים את עצמנו לעתים קרובות. "יופי לך, השנתי עבודה!" - אומר אדם שהיה מבוטל מעבודה זמן רב, ופ-ניו קורניס מאושר... והנה אחר אומר: "אוי, העבודה הזאת! סמי היא תיגמר סוף-סוף? כבר אין לי כוח..." אתה שמח ב-בוא יום השבת, כי תוכל לנוח בו מן העבודה. ואתה שמח לאחר חופשה ממושכת, - שמח שתוכל לשוב אל העבודה. כבר התגעגעת עליה.

מאז ומתמיד, "מימי בראשית" הטרידה שאלת העבודה את האנושות. האם דבר טוב היא או רע? עמל הכפיים הוא דבר הכרחי - אי אפשר בלעדין; אך הוא מטריד, מכאיב, מתיש את כוחות הגוף והנפש.

אף-על-פי-כן קיימת גם שמחה העבודה. אימתי? כאשר העבודה נושאת פרי: "הלוך ילך ובכח, נושא סך הזרע; בוא יבוא ברינה, נושא אלומותיו." וכן - "הזורעים בדמעה - ברינה יקצורו." כך - מר שזורר התהלים. האיכר החורש וזרע את שדהו אינו יודע מה יילד יום. היקלט הזרע וינבוט? היירדו בשמים בעיתם, או שמא חלילה תהיה השנה - שנה-בצורת? אך כאשר פחדיו מתכדים והקמה מזה-נה גשדה - מתרונן ליבו בקרבו.

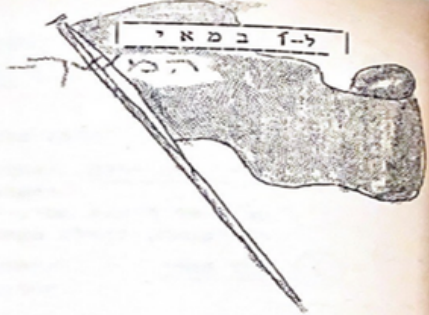
כך בעבודת השדה וכן בבניין ובחרושת - וגם בעבודה רוחנית ואמנותית. הווה אומר: העבודה היא ברכה כשיש בה יצירה, כשהיא איננה רק סכום של כר-וכך תנועות-שרירים ומאמץ-מחשבה, אלא שברה בצידה, בצורת ערכים ונכסים.

אבל לא אחת יקרה, שגם האיכר הנושא אלומותיו הנורנה, וגם הפועל המביא לידו גמר בניין רס-ונישא - אינם שמחים בחלקם. שני תנאים דרושים כדי שאדם יוכל כל לשמוח בעמלו. האחד - שהעבודה תהיה חופשית, שאדם יעבוד כבן - חורין ולא כעבד, מראונו הטוב ולא לפי מקורת נוגשים הרודים בו.

הסוציאליזם ותנועת הפועלים הצניבו להם מטרה להגשים את שני התנאים הנ"ל: להביא לכך שהעבודה תהיה חופשית ללא כפייה של נוגשים עריצים - ושהאיש העובד ייהנה בעצמו מתוצאות עבודתו. אל יהיו לו לפועל אדונים; יהי נא

הוא עצמו אדון לעבודתו, שליט באמצעי הייצור (כלים, מכונות, בתי-חרושת, חומרים, שדות ומסעים וכו') וש-ליט בתוצרת.

תנאים אלה הולכים ומתגשמים בארצות-הסוציאליזם ובמידת-מה גם במשך הפועלים במדינת ישראל, בייחוד ב-התיישבות העובדת. לכן אנו רשאים לחוג את יום-הפועלים, האחד במאי - כי יש יסוד לשמחה-חג. כוחו של מעמד הפועלים בעולט מתחזק, גוברת שליטתו בעבודה וב-פרי העבודה. אלא שהשמחה אינה שלמה - עוד רבים האנשים העושים את עבודתם בתנאי-ניצול ובשכר מועט - גם אצלנו! לכן מוסיף האחד במאי להיות גם למלמא בקו של מעמד הפועלים, עד לנצחונה של העבודה החופשית, המנחילה אושר לעושיה!

זווית אישית / לילך ברק

האנרכיסטים של געש, או - איני מסכים לאף מילה שלך, אבל אני מוכן למות על זכותך לומר אותה

לחברי קיבוץ געש מסורת ארוכה של הזדהות עם מאבקים חברתיים, סביבתיים, וכן, גם פוליטיים. כיום, אנו נמצאים בלב ליבה של היסטוריה בהתהוות - זהו לא מאבק סקטוריאלי, אפילו לא פוליטי. זהו מאבק ארוך ועיקש על עתידה של המדינה שלנו כדמוקרטיה סוציאלי-ליברלית, על הדמוניזציה שנעשית לציבור שלם שלא מוכן להשלים יותר עם התרת דמו כאויב המדינה. אינף איז אינף.

במשך 21 השבועות האחרונים אנחנו יוצאים מדי שבוע לזירה המרכזית של המאבק - רחוב קפלן בתל אביב. גרעין קשה וקבוע. משאירים את הרולקסים בבית, נועלים את הטסלות בחנייה הפרטית ויוצאים במיניבוס לעיר העברית הראשונה - מעוז הליברליזם. מדי פעם חלק מאיתנו זולגים לזירות קרובות יותר - נתניה, הרצליה. יש מאיתנו שממשיכים את המחאה גם באמצע השבוע - עולים לירושלים, מול הבתים של דיכטר, גלנט, יולי אדלשטיין ושאר בחורינו המצוינים במנזר השתקנים.

עד לאחרונה גם יצאנו בימי חמישי - ימי השיבוש זצ"ל, שהצליחו לאחד לפעולה משותפת ולהניח בצד, ולו לשעה קלה את האיבה עתיקת היומין בין געש לשפיים. מי היה מאמין איזה קורבנות צריך לתת כאן למען הדמוקרטיה.

ההסעה קבועה - כל מוצאי שבת, בסביבות השעה 18:30 על יד הכלבו. נושאים דגלים, תופים, זמבורות והרבה מאד נחישות. כשמגיעים, אוספים כוס קפה בדרך. כל אחד כבר מסתדר בפינה הקבועה שלו - מי מול הבמה המרכזית, מי תופס דשא רחוק מההמולה, מי מול המסכים שבאמצע. יש שמצטרפים לקבוצות המתופפים, הנשים באדום, המילואימניקים, הרופאים, האקדמיה.

הכל מהכל יש שם בקפלן, ויש מקום לכולם. גם אם אנחנו לא תמיד מסכימים עם עמדותיהם. זה מה שהכי יפה בעיניי, שאין סתימת פיות. גם אין קללות ואין אלימות.

מתחילים בשירת התקווה ולאחר מכן נשמעים הנאומים חוצבי הלהבות. מקשיבים, צועקים מפעם בפעם "דמו-קר-טיה!!!" או "בושה! בושה!" ושרים בקולות ניחרים את שירי המחאה. יש גם פלייליסט - שמעתי שהוא הולך עכשיו חזק במסיבות (חפשו בספוטיפיי).

מדי פעם נשארים כמה מאיתנו לחסום את איילון - או יוצאים לפעולות חשאיות עם קבוצת המילואימניקים - כשהדיקטטור בהתהוות הודיע בעשר בלילה על הפיטורים של שר הביטחון גלנט יצאו עשרות מחברי הקיבוץ לקריאה שיצאה מהרגע להרגע ברשתות החברתיות: "כולם! עכשיו לקפלן!" לא נעים. יצאנו עם פיג'מות. עם פיג'מות! נו, אמרתי לכם, אנרכיסטים אמיתיים!

המשך..זווית אישית

בקבוצת הווטסאפ של מפגיני געש, קבוצת תמיכה לכל דבר, אנחנו מקבלים ושולחים עדכונים קבועים - כרזות מצחיקות, פעולות, גיוסים, ולאן לפנות כדי לטפל בדוחות שקיבלנו על הפרעה לסדר הציבורי כשנסענו בשיירה ארוכה ואיטית על כביש החוף - 500 השקלים הכי טובים שבזבזתי בחיי.

צחוק בצד - הימים הקרובים יהיו ימי שיא המאבק, ולמרות האווירה המחויכת, האיום על הדמוקרטיה השברירית שלנו גדול מתמיד. אנחנו לא יודעים לאן נגיע. אנחנו רק יודעים שלא נוותר ללא מאבק על דמותה של המדינה. ואני גאה, בכל פעם מחדש, להסתכל סביב ולראות מי ההולכים איתי - מיטב אנשיה ונשותיה של הארץ הזאת שלא נכנעו לאדישות או לייאוש, אנשים שלא עסוקים רק בכוס התה הפרטית שלהם שזזים מהכורסא הנוחה בבית ולא פוטרם עצמם בתירוצים למה לא יכלו להגיע.

הם מתגייסים לדבר גדול בהרבה. כי אנחנו חייבים את זה לעצמנו, לילדנו, לוותיקים שלנו, שעזבו הכל כדי לבנות כאן מדינה דמוקרטית, יהודית וליברלית.

הוא קורע את המדינה. איור: יונתן פופר

עצמאית בשטח - הילה אלון

סטודיו לפילאטיס מכשירים

אי שם בשנת 2015, הבנתי שאני מחוברת באופן עמוק ואחר לתנועה וכשאהיה גדולה ארצה לעסוק בזה. תנועה בעבורי היא הרבה מעבר ל "צריך", "בריא", "doctor's order". תנועה בעבורי היא מרפא לנפש ולמיינד כמו לגוף הפיזי - ההתמקדות בנשימה ותשומת הלב לתחושות הגוף, נותנת הפוגה מהמחשבות הבלתי פוסקות. הדיוק שקיים בתוך תהליך האימון - את הדברים הללו, אני נושאת עימי לכל מקום ולכל סיטואציה בחיי היומיום שלי. את כל אלו הבנתי מזמן אך הפחד מלעזוב את המוכר והבטוח שיתקו אותי.

עד שלפני שלוש שנים, בהחלטה רגעית, נרשמתי ללימודים ומאז הכל היסטוריה. ב1/6/23 הסטודיו שלי, הבייבי חוגג שנה! שנה מדהימה של הגשמה, עשייה וסיפוק. שנה של שיקופים והתמודדויות. שנה שבה עם המתאמנות והמתאמנים של הסטודיו, שבחרו ובחרים להגיע כל שבוע, סומכים עלי והולכים עימי יחד במסע הזה - למדתי יותר על עצמי מבכל 43 שנותיי. לא העזתי לחלום שכך הדברים יתפתחו, שאתן מענה לקבוצה גדולה כ"כ של אנשים מכל קשת הגילאים והיכולות וזה הזמן להודות להם, על שהם סומכים, תומכים ומגיעים. אני מתרגשת מהם ומהתהליך שאנו עוברים יחד, כל יום מחדש. וגם מהתמיכה של אנשי הקיבוץ בשבילים, במילה טובה, בפרגון, בהתעניינות - גיליתי קהילה נפלאה ומפרגנת ואני שמחה להיות חלק ממנה. בסטודיו שלי יש 5 מיטות פילאטיס, הסטודיו הטרורגי ופונה לכל שכבות האוכלוסיה. המוטו של המדריכות שעובדות עימי בסטודיו ושלי הוא -צחוקילאטיס- להנות, להתאמן עם חיוך ולנשום אל הקושי. החיים מאתגרים גם ככה והאימון הוא שעה של צחוק ושפיות.

מוזמנים לבוא להתנסות

פרוטוקולים

Kibbutz Gaash

<http://gaash.co.il>

קיבוץ געש

דואר געש, 6095000

ועדת תכנון

09/05/2023

פרוטוקול ישיבת ועדת תכנון מס' 51 – מיום 08/05/2023

משתתפים: איתן יערי, דיוד כהן, אדוה רוגלץ, גיא פילס, גיאירו פלר, נונה מנשה, אוריאל אבני, אודי כהן, רוית בייטנר.

נעדרו מהישיבה: שלי ציקמן, רלף ווגר.

מזמנים: איתן

איגמור מציה:

- הנחיות מרחביות לבניה בגעש – טיוטא בהכנה.
- הוגש ערשור של עמית גולדברג על החלטת הועדה – יימשך מול הנהלת הקהילה.

דיון והחלטות:

1. **תוכניות בנייה לשכונות יח' קטנות 55 מ"ר** – הוצגה עידי אודי לכל המתחם, וספציפית להתחלה של 24 יח' מיידית. הערות על הוספת מרכזי מיחזור והכנת תוכנית טופית בהמשך. הועדה ממליצה לאשר את התוכנית שתובא לאישור באסיפה.
2. **בקשות שוטפות –**
 - a. הצבת כספומט – הוצע עידי רוית ואושר בכניסה לכלבו.
 - b. סימון חניית נכה ליד פירקה – אושר
3. **בקשות בניה פרטית-**
 - i. נונה אבני קוביה ליד בית הספר – גידור. אושר בתנאי לקבלת אישורי שכנים.

רשם: איתן יערי

לתשומת לב:

- לאחר פרסום הפרוטוקול לציבור, ניתן לערער על החלטות תוך 7 ימים למנחל הועדה.
- אישורי הועדה הינם אישורים מנימויים ואינם מבטיחים או ממליצים על קבלת היתר בניה כחוק.
- אין להתחיל בחלוקי הרישוי או הבניה לפני קבלת החלטה על סופס אישור עם הסתייגויות הועדה.

פרוטוקולים

Kibbutz Gaash

Doar Gaash, 60951,
Israel
Phone: 972-9-
9529352/3
Fax: 972-9-9529472
<http://gaash.co.il/>

קיבוץ געש

דואר געש, 60951
טל: 09-9529352/3
פקס: 09-9529472
Email: mazkirut@gaash.co.il

4.5.23

ישיבת מינהלת חינוך יום חמישי 4 למאי 2023

נוכחים: גליה פנציר, עינת קופרמן, נגה שר, שולי אופמן, ניצן שטיגליץ, נגה שר, ענת דותן, נעמה יוגב, אורה קוגלר.

חסרים: אלה תירוש, רווית בייטנר, הדר נגרי.

רשמה: אורה קוגלר

המפגש הבא בחמישי – 16:30 8.6.23 בתנועתון הגיל הרך.

על הפרק בגיל הרך – מעונות היום 0-3 קבלת רשיונות, מצלמות. מחסור בכ"א.

רישוי מעונות יום - יש להתקדם במהירות בתהליך: מכתב הסבר להורים, פגישות עם צוות המחנכות, פגישה עם ההורים להסבר בניסיון להימנע מהצבת מצלמות בגנים. ינוסח מכתב משותף בחתימת המינהלת. באחריות ענת, רוית.

שוב מורגש מחסור במטפלות לקראת ספטמבר 2023. יש לקדם נושא הקצאת מורים לחינוך, אחרת המערכת לא תצליח להחזיק את עצמה ברמתה הנוכחית. באחריות – אורה.

חינוך חברתי - בכללי מורגשת התקדמות במערכת - באיכות וביציבות צוות המדריכים וכן בציפיה להתאמת מבנים משופצים לנעורים ולקבוצת ה-ו (קיסור, ותיקון). הצוות מקבל הדרכות שוטפות והפעילויות עולות מדרגה. הקבוצות פועלות היטב ובנוכחות טובה.

ניצן דיווח על גירעון בתקציב החינוך החברתי בגלל העלאת משכורות הצוות ופעילויות שונות. המינהלת מבקשת לבדוק נושא התאמת התקציב ולבצע קיצוצים בפעילויות חיצוניות, לא בצוות המדריכים.

ילידי חודש מאי

- 1.5 לביא ויין
- 2.5 גדעון ברק, יונה אלון, ברק בן אריה, ישי שחר
- 3.5 שלמה ניימן
- 4.5 אייל הדר
- 5.5 אטל פופר
- 6.5 עמית כנען, עומר מדי
- 8.5 זמירה בן נחום, תמר בוכמן
- 9.5 שרה שרויט, אופיר סיטרין, גל חיים יערי
- 12.5 דורון רובין, שמואל בן דדוש, דור אברהם חסון
- 13.5 יואב דרורי, אדוה רוגלין, שי פלדמן
- 14.5 גלעד פלר, תום תירוש ג'ייקובס
- 15.5 דגנית בלבן, יולנדה כץ
- 16.5 תום יערי, עינב סיטרין, רומי אופמן, בארי צור
- 17.5 צוף ציקמן, אלון יערי
- 18.5 ישראל פלדמן, יעל אלישיב, מורן רוגלין
- 19.5 שרון סקיבה
- 20.5 אדם סטבסקי
- 21.5 נועם אשד, אלמוג אביגיל הדר
- 22.5 מרתה לביא, נועה תירוש
- 23.5 דניאל משה צרפתי
- 25.5 עומר ברדה, יובל כהן
- 26.5 אלעד הר נוי
- 27.5 נטע קסטין
- 28.5 חגי אבני, יובל כנען, דיאנה ליבשיץ
- 29.5 חיים יוגב
- 30.5 צביקה גולדברג
- 31.5 עופר בשן, דפנה להב

הכינו מתנות לילידי חודש יוני..

- 1.6 זמי בן חורין, חיים קסלסקי, ניר בלבן, רן הדר
- 2.6 שחף מרים אלימלך
- 3.6 אלון טמים, אריאל בלבן
- 4.6 נעם פלברג, רותי סלוצקי, הראל כתב, גפן כהנא
- 5.6 אמיר סיטרין
- 6.6 אירית אסתר קנר, עירית פאוסט, ניר להב
- 7.6 אורי שפירא
- 8.6 נגה בנרוש סלוצקי
- 9.6 רנה ויס, סבין שקד, אלה סקיבה
- 10.6 חן אבני, רות רותם, גיא קלינה
- 11.6 רחל אלימלך
- 13.6 ערד סלוצקי
- 14.6 דקלה מעיין, טל קלינה
- 15.6 מיכל גרשוני קייט, לוטם קסטין, אלה הר-נוי, איתמר בלבן
- 16.6 ראובן גפני, אבי מן, אביב רובינסקי, הילי יערי
- 17.6 עדה שחר, שמעון אלימלך, עדי ברקן, לילך סיטרין, עדן יערי
- 18.6 דני בלבן
- 19.6 לאה שקד, איל רותם, עידו סיטרין
- 20.6 היידי מעיין, נועה סירוטה, רועי דור, רותם דור
- 21.6 מתי גרונטמן, גאיה גוזי ליבשיץ, שי רוזנטל
- 22.6 לילך הדר, ליהי אבני
- 23.6 רונית גושן הדר, ניצן נגרי
- 24.6 מיכל גונדטר שרויט, מיכאל סטבסקי, הלני סטבסקי
- 25.6 יערה סופר שחם, גל בורודצקי
- 26.6 רחל סלוצקי
- 28.6 ים ניב לביא
- 30.6 אוהד וסרלאוף, קרני מזור

